

op og gaa. Men de havde nu faaet Øje paa ham, og da han saae det, blev han siddende.

Det var en sværlemmet ung Mand med et læderbrunt Ansigt. Den unge Kvinde, der holdt ham under Armen, saae lidt bleg og medtaget ud.

„Undskyld — fører Stien her til Favsingholm?“ spurgte Manden og standsede.

„Ikke direkte. De kommer først til et Hus derhenne i Udkanten af Skoven. Der skal De gaa norden om Haven, saa støder De paa en Kørevej. Den gaar ned til Favsingholm.“

„Tak!“

De vilde gaa videre. Men trods det halvt forfærdede, halvt medlidende Blik, hvormed den unge Kvinde havde betragtet Torben, standsede han dem med et Spørgsmaal.

„Skal De besøge nogen paa Favsingholm?“

„Ja. De er maaske kendt der?“

„Aa ja.“

„Saa kan De maaske sige os, om Doktor Gaardbo er hjemme for Tiden.“

„Det er han. Er det ham, De skal besøge?“

De to unge kiggede paa hinanden, som om de undsaae sig ved at svare.

„Ja.“

Torben vilde ikke vise sig nysgerrig og spurgte ikke om mere.

Men om Aftenen, da Povl Gaardbo kom op i Skovhuset, fortalte denne selv om Besøget.